

אתגרי קרת... רבין מת

אתמול בלילה רבין מת. דרסה אותו וספה עם סירה. רבין מת על המקום, הנהג של הווספה נפצע קשה ואיבד את ההכרה, ובא אמבולנס ולקח אותו לבית-חולים. ברבין הם לא נגעו אפילו, מרוב שהיה מת ושאי-אפשר היה לעשות כלום. אז אני וטיראן לקחנו אותו וקברנו אותו אצלי בחצר. אחרי זה בכיתי, וטיראן הדליק לעצמו סיגריה, ואמר לי שאני אפסיק, כי זה מעצבן אותו שאני בוכה. אבל אני לא הפסקתי, ואחרי דקה גם הוא בכה. כי כמה שאהבתי את רבין, הוא אהב אותנו אפילו יותר. אחר כך הלכנו לבית של טיראן, ובחדר מדרגות חיכה שוטר שרצה לעצור את טיראן, כי הנהג של הווספה עם הסירה, שחזר כבר להכרה, הלשין לרופאים בבית-חולים שטיראן הרביץ לו בקסדה עם לום. השוטר שאל את טיראן למה הוא בוכה, וטיראן אמר לו "מי בוכה? יא שוטר-פשיסט-מניאק." והשוטר הוריד לו כאפה, ואבא של טיראן יצא, וביקש את הפרטים של השוטר, והשוטר לא הסכים לתת, ותוך חמש דקות כבר יצאו אולי איזה שלושים איש. והשוטר אמר להם שיירגעו, והם אמרו לו שהוא בעצמו יירגע, והתחילו דחיפות, וכמעט נהיה עוד פעם מכות. בסוף השוטר הלך, ואבא של טיראן הושיב את שנינו בסלון שלהם, נתן לנו ספרייט, ואמר לטיראן שיסביר לו מה קרה, מהר, לפני שהשוטר חוזר עם תגבורת. וטיראן אמר לו שהוא הרביץ למישהו עם לום, אבל לא אחד שהגיע לו, ושההוא הלשין במשטרה. ואבא של טיראן שאל על מה בדיוק הגיע להוא, ואני ישר ראיתי שהוא כועס. אז סיפרתי לו שהזה עם הווספה התחיל, כי קודם הוא עלה עם הסירה על רבין, ואחר כך קילל אותנו, וגם נתן לי סטירה. ואבא של טיראן שאל אותו אם זה נכון. וטיראן לא ענה, אבל עשה כן עם הראש. ראיתי עליו שהוא מת לסיגריה אבל מפחד לעשן ליד אבא שלו.

את רבין מצאנו בכיכר. איך שירדנו מהאוטובוס ראינו אותו. הוא היה אז עוד גור, ורעד מקור. אני וטיראן ועוד ילדה אחת שפגשנו שם, מצופי צהלה, הלכנו לחפש לו חלב, אבל באספרסובר לא רצו להביא לנו, ובבורגר-ראנץ' לא היה להם כי הם מקפידים על כשרות. בסוף מצאנו מיני-מרקט בפרישמן שנתן לנו שקית וגם קופסה ריקה של קוטג', ואנחנו מזגנו לו את החלב והוא שתה את הכל בשלוק. והצופה מצהלה, שקראו לה אבישג, אמרה שאנחנו צריכים לקרוא לו שלום, כי רבין מת למען השלום, וטיראן עשה עם הראש כמו כן, וביקש ממנה את הטלפון שלה, והיא אמרה לו שהוא דווקא חמוד אבל שיש לה חבר חייל, ואחרי שהיא הלכה, טיראן ליטף את הגור ואמר שבחיים לא נקרא לו שלום כי שלום זה שם

של תימני, ושנקרא לו רבין, ושגם ההיא מצדו יכולה ללכת להזדיין עם החייל שלה, כי אולי הפנים שלה יפות, אבל הגוף שלה עקום לגמרי. אבא של טיראן אמר לטיראן שהמזל שלו שהוא קטין, אבל שהפעם אולי גם זה לא יעזור, כי להרביץ עם לום זה לא לגנוב מסטיק במכולת. וטיראן המשיך לשתוק, ואני הרגשתי שהוא הולך לבכות עוד פעם. אז אמרתי לאבא של טיראן שהכל בגללי, כי כשרבין נדרס אני קראתי לטיראן, ואמרתי לו על רבין. והנהג של הווספה, שבהתחלה דווקא היה נחמד והצטער, שאל אותי מה אני צועק. ורק כשהסברתי לו שלחתול קוראים רבין, רק אז הוא התעצבן ונתן לי סטירה. וטיראן אמר לאבא שלו "החרא הזה לא עצר בעצור, דרס לנו את החתול, ועוד אחרי זה הביא לסיני סטירה, מה רצית, שאני אשתוק לו?" ואבא של טיראן לא ענה והדליק לעצמו סיגריה, ובלי לעשות מזה עניין, הדליק לטיראן אחת גם. וטיראן אמר שהכי טוב שאני אתחפף הביתה עכשיו, לפני שהשוטרים באים, ככה שלפחות אני לא אהיה בעסק. ואני אמרתי לו שזה לא מתאים. אבל גם אבא שלו התעקש.

לפני שעליתי הביתה, עצרתי לרגע ליד הקבר של רבין וחשבתי על מה היה קורה אם לא היינו מוצאים אותו, על איך החיים שלו היו נראים אז. אולי הוא היה קופא מקור, אבל רוב הסיכויים שמישהו אחר היה לוקח אותו הביתה, ואז הוא גם לא היה נדרס. הכל בחיים זה שאלה של מזל. אפילו רבין המקורי, אם אחרי ששרו שיר לשלום במקום לרדת ישר מהבמה היה מחכה קצת, הוא היה עוד חי, ובמקום זה היו יורים בפרס, ככה לפחות אמרו בטלוויזיה. או שאם להיא בכיכר לא היה חבר חייל והיא כן היתה נותנת לטיראן את הטלפון, והיינו קוראים לרבין שלום, אז גם ככה הוא היה נדרס אבל לפחות זה לא היה נגמר במכות.

אתגר קרת פרסם עד היום שני קובצי סיפורים, שני ספרי קומיקס ונובלה: "צנורות" (עם-עובד, 1992), "געגועי לקסינג'ר" (זמורה-ביתן, 1994), "לא באנו להנות" עם רותו מודן (כתר, 1996), "סמטאות הזעם" עם אסף חנוכה (זמורה-ביתן, 1997) ו"הקייטנה של קנלר" (זמורה-ביתן וסדרת "כותרים", כתר, 1998).

כתב ל"חמישייה הקאמרית". כתב עם יונתן בר-גיורא את המחזה "מבצע אנטבה – המחזמר" שזכה בפסטיבל עכו. כתב וביים עם רן טל את הדרמה זוכת האוסקר הישראלי "מלכה לב אדום". כתב עם גור בנטביץ' את תסריט הסרט "משהו טוטאלי" שייצא בקרוב, אם ירצה השם, לאקרנים.